

קול

שולחן קהילות הייעוד

INTENTIONAL COMMUNITIES DESK

יד שבנקין

תוכן העניינים

3

קהילות ייעוד מתמודדות עם הקורונה

5

מצב חירום – מה קורה בקהילות?

7

קהילה במרחקי מערב גרמניה

8

קיבוץ עמיעד, ישראל

9

קהילה בדרום מזרח קווינסלנד, אוסטרליה

10

סולנס הרטה ("לב השמש"), דנמרק

11

פינדהורן, סקוטלנד

13

העובד הקתולי אמסטרדם, הולנד

14

ברודרהוף, בריטניה

15

ואלסולילגארד, דנמרק

16

טווין אוקס, ארצות הברית

17

קנה מידה למגיפה: פרספקטיבות של הקהילות

19

קיבוץ משעול, ישראל

20

חוות קנטיקל, קליפורניה, ארצות הברית
דורנאו הקואופרטיבית, גרמניה
קהילת אולד הול, אנגליה

21

קיבוץ שדה בוקר, ישראל

22

גאנאס, ניו-יורק, ארצות הברית

23

פורג'בנק קו-האוסנינג, אנגליה
גני פסיפיק קו-האוסנינג, קנדה

שלום רב קוראים יקרים,

ברוכים הבאים למהדורה המורחבת של "קול" שמכילה את סיפוריהן של קהילות מסביב לעולם ואיך הן מתמודדות עם מגפת הקורונה.

קצת רקע:

בראשון לאפריל קיבלתי

אי-מייל ממכאול וורפל מהכפר האקולוגי "סיבן לינדן" בגרמניה. הם מפרסמים את המדריך הנפלא "אירוטופיה" שהוא המדריך האירופי (כולל אתר נלווה) לקהילות ייעוד, שמלמד על קהילות ייעודיות מאירופה. הוא ביקש מכל הקהילות ברשימה שלו לשתף בחוויות הקשורות להתמודדות עם נגיף הקורונה.

שלחתי לו את הסיפור של הקהילה שלי. הוא אסף תגובות מקהילות אחרות, ושלח לי את המסמך שחיבר. הייתי מוקסם! הסיפורים, הדילמות, האתגרים ואסטרטגיות ההתמודדות היו מרתקים. הם עזרו לי להבין שאנחנו חיים בתקופה היסטורית גם עבור עולם הקהילות.

הייתי נחוש להמשיך את העבודה של מיכאל, ולהפוך את המקור הזה למסמך בין-לאומי. התקשרתי לקהילות איתן היה לי קשר אישי, יצרתי קשר עם סטודנטים ורשתות וארגונים בין-לאומיים.

ואז... הסיפורים והתחילו לזרום!

אני גאה ונרגש להודיע שאתם כרגע מחזיקים ביד את פירות שיתוף הפעולה בין "אירוטופיה" –המדריך לקהילות ייעודיות באירופה, שולחן קהילות הייעוד, (ICD) והקרן לקהילות הייעוד (FIC)

אם אתם עדיין מעוניינים להגיב ולשתף, אפשר למצוא את הטופס ב:

<https://tinyurl.com/communitycorona>

עדיין יש לנו מקום לעוד סיפורים, שנוכל להעלות לאתר.

אני מקווה שהסיפורים האלה ירתקו אתכם כפי שהם רתקו אותי.

אנטון מרקס, קיבוץ משעול

anton@communa.org.il

www.communa.org.il

קהילות ייעוד מתמודדות עם נגיף הקורונה

מיכאל לבני

05/05/20

ב-200 השנים האחרונות, רוב קהילות הייעוד קמו בעקבות הטראומות של הקפיטליזם, המהפכה התעשייתית והחברה העירונית ההמונית שקמה בעקבותיהם. כוונתן של קהילות אלו הייתה להציע חלופות ערכיות לחיים במציאות החדשה. הקהילות של הסוציאליזם האוטופי הכירו בכך שחיים ב"לא-עיר" ייטיבו לבריאות ויפחיתו את איום המגפות כגון כולרה. עם זאת, הרציונל לקהילות ייעוד היה בעיקר רעיוני-ערכי וכלכלי. משברי בריאות בקנה מידה עולמי לא עלו על הדעת באותם הימים.

אך כעת, אנחנו חיים במציאות גלובלית בה עלינו לבחון כיצד קהילות ייעוד מתמודדות עם נגיף הקורונה. הוצאה זו של "קול" מתבססת על סקירה ראשונית של דיווחים בנושא. תיאורים וסיפורים שהתקבלו בשולחן קהילות הייעוד, לשעבר שולחן הקומונות הבינלאומי, נכון למאי 2020.

פרספקטיבה

קהילות הייעוד מהוות מגזר זעיר בארצותיהן. עלינו גם לשפוט את ביצוען על רקע הקורה בסביבתן. האם הסביבה רצתה/יכלה להתייחס למשבר בזמן אמת? השוו ב-Google למשל את שוודיה ביחס

לארצות סקנדינביה אחרות. סביבת המקרו אינה רק שאלה של איזו מפלגה נמצאת בשלטון. התרבות הכללית, ואף זאת של תת-תרבויות הן משתנים מכריעים, וודאי בישראל. לגילאים, לצפיפות האוכלוסין ולמיקום הגיאוגרפי יש השפעה. כנראה, לא הכול ידוע.

בארץ, כ-180,000 נפשות חיות בקיבוצים: חברים, ילדים ותושבים. הם מהווים 1.9% בתוך אוכלוסייה של 9 מיליון.

לפי נתוני הקורונה בישראל נכון לשבוע השלישי במאי (גל ראשון) 16,700 מקרים, אחד ל-550, תמותה 280 - 1.7% מהחולים. נתוני הקורונה בקיבוצים – 45 מקרים שהם מקרה אחד ל-4,200. תמותה - 2 עם מחלות רקע.

מה מדווחים מקהילות ייעוד בעולם?

1. עובדה אובייקטיבית: קהילות רבות, בפרט קטנות, מתארות את עצמן כמבודדות יחסית באזורים של "לא-עיר". הן פגיעות פחות.
2. תחושה סובייקטיבית: תחושת הקלה שהם חיים במסגרת מאורגנת ותומכת.

מטרות רעיוניות, השלכות מעשיות.

עובדה אובייקטיבית: קהילות רבות, בפרט קטנות, המתארות את עצמן כמבודדות יחסית באזורים של "לא-עיר". הן פגיעות פחות. תחושה סובייקטיבית: תחושת הקלה שהם חיים במסגרת מאורגנת ותומכת.

כאשר מדובר במצב של מגפה, ברור כי יש יתרון לקהילה שבה יש תשתית ארגונית המתורגלת לפעול על פי עקרון של שיתוף, זאת לעומת בודדים בחברה המונית. ועוד – הנחיות מקצועיות ארציות, הניתנות בזמן אמת, מתווכות ומבוקרות דרך הארגון הקהילתי, יהיו יעילות יותר מאשר הנחיות אשר ביצוען תלוי ביחידים.

המסמך, "קהילות והמגפה" אשר התקבל בשולחן לקהילות ייעוד עזר רבות לקבלת דיווחים מקהילות ייעוד באירופה. רב תודות לעורך, מיכאל וורפל (Michael Wuerfel) חבר בקהילת Sieben Linden, קהילת ייעוד אקולוגית אשר בגרמניה. ראו: <https://eurotopia.directory/communities-and-the-pandemia/>

קיים קישור מעניין במיוחד במסמך של Eurotopia. המסמך מתאר את הנעשה בדרוול (Bruderhof Darvell) באנגליה אשר חברה ב Brudershof ("חצר אחים") שהיא תנועה עולמית של קהילות ייעוד דתיות נוצריות. Darvell מהווה דוגמה כיצד פדרציה, תנועה של קהילות רעיוניות-דתיות, יכולה להגיב למשבר "בצורה רגועה ותוך כדי שיתוף מירבי".

<https://www.plough.com/en/topics/life/editors-postscript-notes-from-the-lockdown>

לבסוף, אני מבקש לשתף אתכם בהערכתי האישית לקהילת ייעוד עירונית מיוחדת – גנאס (Ganas). גנאס אינה קהילת ייעוד מבודדת ב"לא-עיר". Ganas נמצאת במטרופולין, ניו יורק רבתי, אשר נפגע בצורה חמורה על ידי הקורונה בגלל שהסביבה איבדה שליטה.

בעולמנו אשר רובו כבר עירוני, האם Ganas מהווה דוגמה של חזית חדשה לקהילות ייעוד?

כמה מהדיווחים שקיבלתי מהקהילות מבטאים תסכול. אנטון מרקס מקיבוץ משעול כתב:

"העברתי חצי מחיי בלפרק את דלת הכניסה שלי, בכוונה, ציר אחרי ציר. עכשיו אני צריך להרכיב אותה מחדש, ואין לי מושג איפה למצוא אותה, וגם כשאמצא, אני אפילו לא יודע באיזה כיוון להרכיב."

פריץ מקהילת מ'העובד הקתולי אמסטרדם', מרגיש כלוא בתוך הקהילה שלו, גרוע יותר מבכלא מכיוון ששם כל אדם עם סימפטומים מבודד מייד. הוא מציית להחלטות הקהילה אבל חסרה לו החירות להתמודד עם הדבקה אפשרית כפי שנראה לו לנכון. הוא מרגיש שגם בעלות על מכונית או טלפון הורגים בסופו של דבר אנשים (ככל הנראה התוצאות של הפעלת הרכב. מ.ו.), אבל זו החלטה שנשארת לכל חבר קהילה לקבל בעצמו – בניגוד להתנהגות במקרה של הידבקות אפשרית.

בקהילה שלי 'Sieben Linden' – וכמובן ברוב הקהילות האחרות – אנחנו מודעים לכך שלהידבק בנגיף הקורונה ככל הנראה לא מסוכן לרוב האנשים, אבל עלול להיות קטלני לחלק מהם, ולכך שהמשבר עם האמצעים שננקטים וההשפעות שלו הוא פשוט נורא עבור רבים. אבל כאשר הקהילה מוכיחה את עצמה כאן, זו גם תרומה חשובה לשיח החברתי.

אני חושב שאנשים שחיים בסביבה מוכרת ורגילים ליחסים בונים, פחות חשופים לפחד וחרדה. במקומות רבים, הוכח שקהילה היא מקום טוב כאשר מגיע איום "מבחוץ". יש מי שאפילו חווים יותר קהילתיות בימים האלה, פחות לחץ ובאופן כללי זמן חיובי מיוחד: נראה שחברי קהילות רבים מסתדרים היטב. ב'בית יציקה' בשווייץ, חברי הקהילה שרים מהמרפסות בכל ערב, ב'פנדרגון' (אנגליה) חלקם נהנים מהשלווה, "בגלל שהם מוצאים את חיי הקהילה הרגילים מלחיצים כשאנשים באים והולכים כל הזמן", ובמקומות אחרים, מטיילים, נשארים זמן ארוך מהמתוכנן ובונים יותר מאשר קיוו.

בזמן שאני קורא שבמקרים רבים אלה שבסיכון מבודדים את עצמם יותר בתוך הקהילה ואפילו עוזבים אותה באופן זמני כדי להגן על עצמם, אני קורא גם שקהילות עוסקות בעזרה בשכונה ומרגישות סולידריות עם "העולם החיצוני".

אני קורא על תקווה שלמגיפה יהיו השפעות חיוביות ארוכות טווח (טמרה) ואני קורא על ספקות לגבי זה. האירועים הופכים אותנו למודעים באופן מרשים לכך שתיאום גלובלי הוא אפשרי למרות הנזק הכלכלי – למה תעופה ותיירות אינן אסורות פשוט בגלל התרומה ההרסנית שלהן לשינוי האקלים? למה מגיפה צריכה לקרות? אך בצד השני יש לחץ גובר לפצות על הרווחים האבודים בשנה הכלכלית הזו, אם אפשר. רוג'ר מקהילת 'פנדרגון' באנגליה כותב: כמה אנשים חושבים שיהיו תוצאות חיוביות למצב הזה, כמו התגובה של אחריות חברתית שהופיעה בעקבות מלחמת העולם השנייה, והפחתה בהתקפה הרצחנית שלנו על הפלנטה שלנו, אבל אני אופתע אם זה יקרה. באופן כללי, אני חושש שהכאב שהמצב גורם יעשה את האנשים אפילו פחות מתחשבים כאשר הם יוכלו לחזור "לשגרה".

כמובן, יש גם כמה סקפטיים בין חברי הקהילה שלא מסכימים עם האמצעים שקבעו הממשלות – מנותקים להפליא. אני מוצא את הטקסט המסתורי של 'שבט סאור-ת'ויל', שבו רשום "אנחנו כשבת לא מחוייבים לציית לפוליטיקאים זרים ולחוקים שלהם", ושלמעשה כל אחד יכול להשיג בקלות חיסון נגד הוירוס... גם ב'עמק השלום' בפורטוגל אנשים חופשיים כי "יש אצלנו חבר שיכול לראות את ההילה והוא קובע ברגע אם ואת מי להכניס".

יורטופיה מייצגת מגוון רחב מאוד של השקפות עולם (עם גבולות ברורים בכל הנוגע לאלומות, גזענות או הפרת כבוד האדם).

שווה לקרוא את הדיווח מהפרוייקט הקהילתי באלגארבה – שבו כל מיני אנשים נטושים שהופתעו בידי המגפה נאספו והוכנסו לקהילה. כולם מחוסנים שם עכשיו; הם השאירו את איום הקורונה מאחור.

מה שאני מוצא כמרגש ביותר ביחס לדיווחים שנאספו בהמשך (לדוגמה 'לב השמש' משבדיה) הוא החמלה והענווה בדיווחים רבים. אני לא רואה יהירות בנוגע להמצאות בעמדה טובה יותר בקהילה כאשר אדם צריך לצלוח את המשבר לבד – אלא הוקרת תודה שקטה, וסולידריות עם אלה שנאלצים לסבול יותר. זה נותן לי תקווה למקרה הלא בלתי סביר שאנחנו, בני האדם, נצטרך להתמודד עם מצבי חירום נוספים בעתיד. חברי קהילה נשארים מחוברים לאחיהם בני האדם, וההזמנה לחיות בקהילה נשארת.

זה מה שאנחנו מאמינים בו במדריך יורטופיה

מיכאל וורפל

בשם צוות יורטופיה

קהילה במרחקי מערב גרמניה

כיום, יש בקהילה שלנו חמישה-עשר מבוגרים ושישה ילדים. שמענו על הקורונה מאוחר יחסית בקהילה שלנו, הידיעה חלחלה לאט-לאט. לפני שלושה שבועות, בלב כבד, החלטנו לבטל את אירוע חגיגת תחילת האביב שלנו, ערב שירה בציבור, ולחגוג את הערב רק באירוע פנימי. אבל לפני שבוע מצאנו את עצמנו משוחחים על איך אנחנו רוצים שהעולם בחוץ יראה אותנו, בגלל שהקהילה שלנו ממוקמת באמצע הכפר, ועל איך עלינו לנהוג ביחס למבקרים. כן, כלפי חוץ, אנחנו שומרים על החוקים. אנחנו הולכים לטיולים רק בזוגות ולא מתכנסים באופן גלוי לעין בקרבת גבולות המתחם של השטח שלנו. עם זאת, באופן פנימי אנחנו ממשיכים לקיים את חיי הקהילה שלנו כמו תמיד. ארוחת הצהריים המשותפת מתקיימת, המפגשים הקבוצתיים שלנו ממשיכים, תרגול היוגה מתקיים, יש ערבי קולנוע, אנחנו עובדים יחד בגינה והילדים שלנו משוטטים מדירה לדירה, מחפשים רעיונות ומערכות יחסים חדשות. ההבדל היחיד הוא שאין איתנו אף אחד מבחוץ. זה אומר שכל האירועים התרבותיים הציבוריים, הימים הפתוחים והמפגשים של הקבוצה עם אנשים מהאזור מבטלים.

בשביל חלק מאיתנו וירוס הקורונה הוא אך ורק מושג מופשט, אופן החיים שלנו מביא לכך שמעט מהדברים שמתרחשים בחוץ משפיעים עלינו. בשביל אחרים, שעובדים בחוץ, יש תחושת הקלה כשהם חוזרים הביתה, תודות לשחרור והרגיעה ששוררים כאן ובניגוד להרבה מצבים שהם חווים בעבודה.

אבל אחרי השבועות הראשונים, השאלה עולה גם כאן: "אנחנו יכולים לעשות את זה? פשוט להמשיך לחיות ככה ולהנות מהאי שלנו כאן?" אנחנו שואלים "האם עלינו לאפשר

למבקרים לבקר אותנו במידה ובתדירות שהם רוצים?" השאלה הזאת מציתה דיון ארוך. האם זה ביטוי לאגואיזם או סולידריות לרצות להזמין את הנכדים שלך להשתתף בחיי האי היפים האלה? או שהאם זה ביטוי לאגואיזם או לסולידריות לרצות לבודד את עצמך, כשכל כך הרבה אנשים צריכים להתבודד, למה שאנחנו לא נצטרך?

כמובן שהגיוון בעמדות של חברי הקהילה שלנו בנושא זה גדול כמו ההבדלים ביננו. טווח התשובות נע בין העמדה ש"עדיף שאף אחד לא יבקר אותנו" ל"מפגשים משפחתיים בחג הפסחא", ל"הכול בסדר", ל"הכול אפשרי". אז אין הנחיות אחידות, אבל כן הסכמנו על המשפט: "כל אחד בודק עם עצמו האם זה באמת הכרחי לקבל את הביקור, ואז מחליט בעצמו".

המצב כל כך חדש בשביל כל אחד מאתנו, שכולנו כל הזמן בתהליך של גיבוש העמדות שלנו ונקודת מבטנו. חלק מאתנו מנסים לשמור באופן מודע על מצב שבו הם יודעים פחות, כדי להיות קשובים למשמעות ולשינוי העמוק שהמצב מביא איתו. כל אחד ניגש לנושא בדרך משלו, אם זה דרך חשיפה להרבה מידע דרך הרדיו והרשת, בשיחה עם אנשים במקום או אנשים רחוקים, או על ידי מעקב אחר חלומות ודימויים שעולים מבפנים.

אבל כולנו מסכימים שמצבנו טוב כאן: אנחנו חיים יחד ולא לבד, אנחנו תומכים אחד בשני ויכולים לשתף בדאגות ופחדים, אנחנו חיים באזור כפרי ויכולים לצאת לטיולים רגליים ארוכים וממריצים, ונהנים מאוויר נקי במיוחד ומשמיים מדהימים, מלאים בכוכבים בלילה. ואנחנו מאחלים את החוויות האלה לכמה שיותר אנשים, כי אנחנו יודעים: באמת, אנחנו משפחה אחת גדולה - משפחת בני האדם.

קיבוץ עמיעד, ישראל

קיבוץ עמיעד בתקופת הקורונה

קודם כל, מעט רקע.

קיבוץ עמיעד עבר תהליך הפרטה במשך 25 השנים האחרונות. הקיבוץ עבר ממצב של שיתוף אינטנסיבי\ ערבות הדדית כוללת לקהילה של יחידות משפחתיות עצמאיות. תהליך זה כלל את חלוקת רוב (אך לא כל) הנכסים הקיבוציים בין החברים, שהמשמעותיים ביותר בהם חלקות האדמה והבתים בהם החברים גרים. שינוי יסודי זה התחולל בעיקר בשל הצורך לשרוד, ופחות בשל שינוי תפיסה אידאולוגי. עוד בשלב מוקדם בתהליך היו שכינו אותו "סוף הקיבוץ", וניבאו שהוא יהפוך את הקיבוץ ליישוב קהילתי ותו לא.

בניגוד לחששות אלה, הקיבוץ שימר את האופי הקהילתי שלו ברמה גבוהה. בקיבוץ עמיעד כיום יש אחריות הדדית, דמוקרטיה ישירה בכל ההחלטות החשובות (קול אחד לכל חבר, אסיפת חברים אחת לחודש), מוסדות משותפים (טיפול בילדים, חינוך, מסגרות לילדים אחרי בית הספר כל יום, טיפול במבוגרים – מועדון פעיל לבני גיל הזהב, ספריה, פעילויות תרבות למגוון קבוצות הגיל), ספורט (מגרשי פוטבול, טניס וכדורסל), חלקות משפחתיות לגידול ירקות וכו'.

חברי הקיבוץ משלמים מס חודשי שווה לכל נפש החיה בקהילה. תפקידו של כסף זה לתמוך בפונקציות קהילתיות

כמו נוי, ביטחון ובטיחות, בריכת השחיה ועוד. בתקציב זה נכללת גם "רשת ביטחון", שתפקידה להבטיח שאף משפחה לא תצטרך לחיות עם הכנסה שהיא מתחת לרמה מסוימת, והיא מצטרפת ל"קרן קטסטרופות" שתפקידה לתמוך כלכלית במשפחה שיפקוד אותה אסון כלשהו.

ועד מנהל נבחר מפקח על כל הפעילות, כולל מגוון השקעות כלכליות שהקיבוץ מעורב בהן – מפעל, מטעים, מלון, החכרת קרקעות ועוד. כיום רוב חברי הקיבוץ עובדים מחוץ לקיבוץ, כל אחד במקצוע שלו.

כאשר וירוס הקורונה תקף, ואיתו הגיעו גם תקנות יותר ויותר מחמירות ומגבילות, המכונה המשומנת היטב של הקיבוץ היתה מסוגלת לעבור מיד למצב של ריחוק חברתי ובידוד לחברים המבוגרים, תוך כדי סיפוק של כל השירותים הנדרשים לחברי הקהילה. ועדה מיוחדת, שכללה עובדת סוציאלית, אחות ובעלי תפקידים נוספים, מונתה כדי לפקח על כל התחומים, הקהילתיים והאישיים, הקשורים למצב הייחודי שנוצר.

הקיבוץ מוקף בגדר ביטחון מודרנית ובכניסה לו מוצב שער חשמלי. את השער אפשר לפתוח מרחוק על ידי חיוג טלפוני למספר השמור אצל כל חברי הקיבוץ. השער בדרך כלל סגור בין שמונה בערב לשש בבוקר, אבל בשל המשבר הוא היה סגור בכל שעות היממה. החברים שעובדים בעבודות חיוניות המשיכו לעשות זאת במגבלות מסוימות.

הקהילה התארגנה כדי לספק את צרכי הכבולים לבתיהם – אלה שנכפה עליהם בידוד, אלה שבחרו לבודד את עצמם והמבוגרים. חדר האוכל (שכיום, לאחר ההפרטה, מנוהל על ידי קבלן חיצוני) סיפק ארוחות ארוזות במשלוחים לבתים.

ידיעון של שניים או שלושה עמודים מופץ דיגיטלית בכל כמה ימים – בעודי כותב דברים אלה יצא כבר גיליון 21 שלו. ידיעון זה מכיל עדכונים על תקנות החירום, עצות, בדיחות ועוד. נוסף לו גם לוח מודעות אינטרנטי המתעדכן תדיר בנושאים הרלוונטיים, הכולל דיונים, לוחות זמנים וכו'. דף הפייסבוק של הקיבוץ עמוס בחידונים, מידע, נוסטלגיה ומבחר בדיחות שהופצו ברשתות החברתיות.

המועצה המקומית וגם הקיבוץ עצמו ארגנו סדרה של פעילויות בזום שכללו פילאטיס, הרצאות ושיחות. אפילו היתה לנו אספת חברים בזום, ולאחריה, בפעם הראשונה, הצבעה מקוונת מהבית.

המכולת שלנו לא סגרה את שעריה (היא פתוחה בין 6:30 ל 20:00), והקונים לובשים מסכות וכפפות.

ועדת תרבות ארגנה חבורת זמר שתשיר "יום הולדת שמח" מחוץ לבתים הרלוונטיים.

לפני כמה שנים גילינו שהגיל הממוצע של החברים בקיבוץ הוא 62 – נתון לא מאד מעודד במחשבה על העתיד, ולכן יזמנו תכנית דמוגרפית אגרסיבית, שהיום מביאה בהצלחה משפחות צעירות להצטרף אלינו. תכנית זו לוותה בפיתוח של שכונה חדשה בצמוד לקיבוץ. אנשים חדשים שמצטרפים אלינו צריכים להתקבל לחברות בקיבוץ בהצבעה, והם מתחייבים לבנות את ביתם בעמיעד.

"הדם החדש" שזרם לפה היה חיוני ליכולת שלנו להמשיך לפתח את הקהילה, ובמיוחד לעמידה האיתנה שלנו מול המשבר הנוכחי.

המרקם הדמוגרפי העדין של הקהילה מורכב משכבת המבוגרים שייסדו את הקיבוץ בשנת 1946, ולחמו באותה יחידה בפלמ"ח, ומהשכבות הבאות שהגיעו במהלך השנים מגרעינים של תנועות נוער חלוציות בישראל ובחו"ל. בנוסף אליהם יש גם את אלה שנולדו בקיבוץ וכאשר בגרו הצטרפו אליו כחברים והקימו פה את משפחותיהם, ואת המשפחות הרבות מישראל וממדינות נוספות שפשוט רצו אורח חיים "שונה". המגוון הדמוגרפי, שנחוץ ללא ספק לקיבוץ, גם מעלה מתחים, ומצריך אותנו לפעול בהתחשבות ולנהל דיונים שהפכו להיות התמצית של אורח חיינו היהודי והדמוקרטי.

בארי קולמן, קיבוץ עמיעד. אפריל 2020.

קהילה בדרום מזרח קווינסלנד, אוסטרליה

22 באפריל 2020

בחרנו כקהילה להפסיק את כל הקורסים, האירועים וימי השוק. יחידות הדיור ואתר הקמפינג נסגרו למבקרים חדשים. ערבי הפעילות הקבועים, פיצות מהתנור בימי רביעי ומוזיקה וקפה בימי שישי, נסגרו. כך שהכלכלה הפנימית הגדולה שלנו הואטה באופן זמני. זה מקום שונה להיות בו – הרבה יותר שקט. בכל אופן, אנחנו ממשיכים לדאוג לתחזוקה של המקום כך שהכל יהיה מוכן לפעילות כשהגבלות יוסרו. לקחנו את ההמלצות ברצינות.

יש גם הרבה דברים טובים שקורים. התחלנו נוהג שבועי של ביקור שכנים באשכולות המגורים כדי לוודא שהכל בסדר והאם צריך משהו. זה גרם להתקרבות בין האנשים... עם שמירת מרחק של מטר וחצי כמובן. בנוסף, אדם אחד הולך בכל יום חמישי לעיר להביא את ההזמנות של מספר משפחות. חנות הציווד עושה משלוח שבועי וגם לקואופרטיב המזון יש שירות. משפחה אחת אוספת הזמנה גדולה של ביצים ומוכרת אותן בקופת אמון בחצר שלהם. הדברים האלה מראים שאנשים דואגים יותר אחד לשני.

נעשות הרבה יותר עבודות גינון וגידול מזון. כיף לראות את זה. חלק זורעים ועושים החלפות.

בסך הכל, בתוך השינויים הגדולים, נראה שהקהילה שלנו מתפקדת היטב. זה נפלא לחיות בכפר אקולוגי בתקופה כזו.

שיהיה הרבה ריפוי, צחוק וזמנים טובים לכל הקהילות. ©

סולנס הרטה ("לב השמש"), דנמרק

כמובן, וירוס הקורונה הוא נושא שדיברנו עליו רבות, והשפיע על החיים של כל 50 חברי הקהילה שלנו, בהיבטים רבים.

כבר בסוף פברואר, הקמנו קבוצה שכוללת את הרופא שלנו וחברים נוספים מהקהילה. ביחד, קראנו על המחלה החדשה הזו, והיה לנו ברור שבשלב מסוים היא תגיע לדנמרק והכרחי שתהיה לנו תוכנית מוכנה למצב הזה.

זה היה טוב מאוד עבורנו להיות מסוגלים לדבר על כל ההיבטים השונים ולעזור אחד לשני למצוא את המידע הנכון, ולאורך כל התהליך קיימנו פגישות עם כל חברי הקהילה שלנו, בהן יכולנו לשתף בידע ובתוכניות שלנו. זה יצר הרבה ביטחון בתקופה של חוסר ביטחון.

אף אחד לא יודע באמת עד כמה קשה תפגע בנו המחלה, אם הוא יחלה, ומעל כל זה – החבר הכי מבוגר כאן הוא בן 92 שנה. רצינו מאוד לדאוג היטב אחד לשני ולהבטיח שאף אחד לא יחלה.

אז עכשיו, אנחנו קונים את המצרכים באופן מקוון ונסגרנו בפני מבקרים ואורחים למשך כמעט חודש. אין אורחים, אין עובדי-אורח, אין ביקורי קרובים. זה צעד גדול וחוסר תקדים ומעולם לא ניסינו דבר דומה בעבר. למזלנו, כולם בדנמרק וגרמניה "באותה הסירה" כך שיש הרבה הבנה.

הילדים בבית, אבל למזלנו יש כאן כמה מורים טובים. עד עכשיו, הילדים מצהירים בקול שהם בכלל לא מתגעגעים לבית הספר!

רוב האנשים כאן יכולים לעבוד מהבית, ואחרים, בעיקר עובדים בבית החולים, חובשים מסכות כשהם בבית המשותף, ובשאר הזמן נשארים לבד במטרה לא להדביק אף אחד.

אנחנו נפגשים בתדירות קבועה למדיטציה, כמו שאנחנו עושים בדרך כלל, ואנחנו שולחים את החמלה שלנו אל העולם לכל אלה שחולים או נפגעו בדרך אחרת בידי הקורונה. אנשים רבים כל כך נמצאים במצב נורא!

להתמודד ביחד ולעמוד ביחד בזמן המשבר הזה, זו בוודאי תחושה מנחמת ומעצימה. זה כל כך חשוב להשתמש בכישורים של כולנו ולגרום לכולם לפעול בצורה חלקה ולהיות מסוגלים לדבר על הדברים ולמצוא ביטחון ופרספקטיבה בזמנים האלה.

כולנו בריאים וקרובים יותר מאשר לפני הקורונה, וגם מודים יותר על החברה של כל אחד מאיתנו ועל הדברים הקטנים הרבים בחיים שאנחנו נוטים לשכוח - האביב הזה שכולנו חיים ובריאים.

פינדהורן, סקוטלנד

קהילת קרן פינדהורן היא אוסף של יחידים, משפחות, עסקים וארגונים, הנמצאים בסביבת פארק "כפר אקולוגי פינדהורן" בצפון סקוטלנד. הקהילה בנויה משילוב בין עמיתים לעבודה של קרן פינדהורן ואנשים עצמאיים, שתומכים בעבודה המהפכנית-גלובלית של הקרן. אנו חיים בבחינה מתמדת של חיי הקהילה ואת הקשר האינדיבידואלי והקולקטיבי שלנו לרוח. אנו חיים, עובדים, משחקים וסוגדים יחד כקהילה שיזורית בינלאומית, בין-דורית ואינטרפרסציונית מגוונת (שכוללת את האנושי, בעלי החיים, ואת המטא-פיזי). אנו רואים עצמנו קהילה אכפתית, בה מטפחים מערכות יחסים ובה משפחות, חברים, שכנים, קולגות ואורחים מוערכים. לקהילה שלנו, המונה כ-500 נפש, יש את היקף המורכבות של כפר קטן, אך היא מעניקה לנו את הנוחיות (והאתגרים) של משפחה מורחבת גדולה.

המגיפה העולמית איתה אנו מתמודדים ועם ההגבלות הממשלתיות שהיא מביאה איתה, הביאו לשינוי גדול בשגרה. השינוי הביא חשש גדול לעתיד העולם כמו שאנחנו מכירים אותו, יחד עם המתנה היקרה של הצורך להיות נוכחים במלואנו בכל רגע ורגע. בידיעה שההחלטות שאנו מקבלים משפיעות לא רק על עצמנו, אלא גם על הקהילה העולמית.

חלק ניכר מהכלכלה הפנימית שלנו מבוסס על הגעה של קבוצות יחידים ללמוד ולהכיר את אורח החיים שלנו. בתקופה האחרונה מספר תוכניות, קורסים וכנסים שהיו מתוכננים להתקיים אצלנו בוטלו בעקבות המגיפה, לביטול הכנסים יש השפעות מרחיקות לכת, לא רק עבור הארגונים שלא הגיעו, אלא גם עבור אותם אנשים הסומכים על

פעילויות אלה לפרנסתם. ברי המזל שבנינו ממשיכים בעבודתם בשכר, רבים הוצאו לחל"ת, בעוד שאחרים מחוסרי עבודה. הצעדים שהארגונים החברים בקהילה נוקטים כדי להתמודד עם המצב הם שיתוף במקורות המימון שלהם (ממשלתיים או תרומות) ותמיכה במי שמוסמך להגיש בקשה למענקים. העסקים הקטנים שלנו ממשיכים במתן שירותים כמיטב יכולתם עם צוות עובדים שעובד מהבית, והחנויות שלנו מציעות משלוחים עד הבית. בקנה מידה קטן יותר ועם זאת מכל הלב, חברי הקהילה עוזרים אחד לשני בנושאים כלכליים אך לא רק. לדוגמה, תרומות רבות ממשיכות להגיע אל קרן השפע שלנו ותרומות ל"בנק המזון" המקומי שלנו, שפועל בכל האזור כדי למנוע רעב ממשיכות להגיע כמעט ללא שינוי.

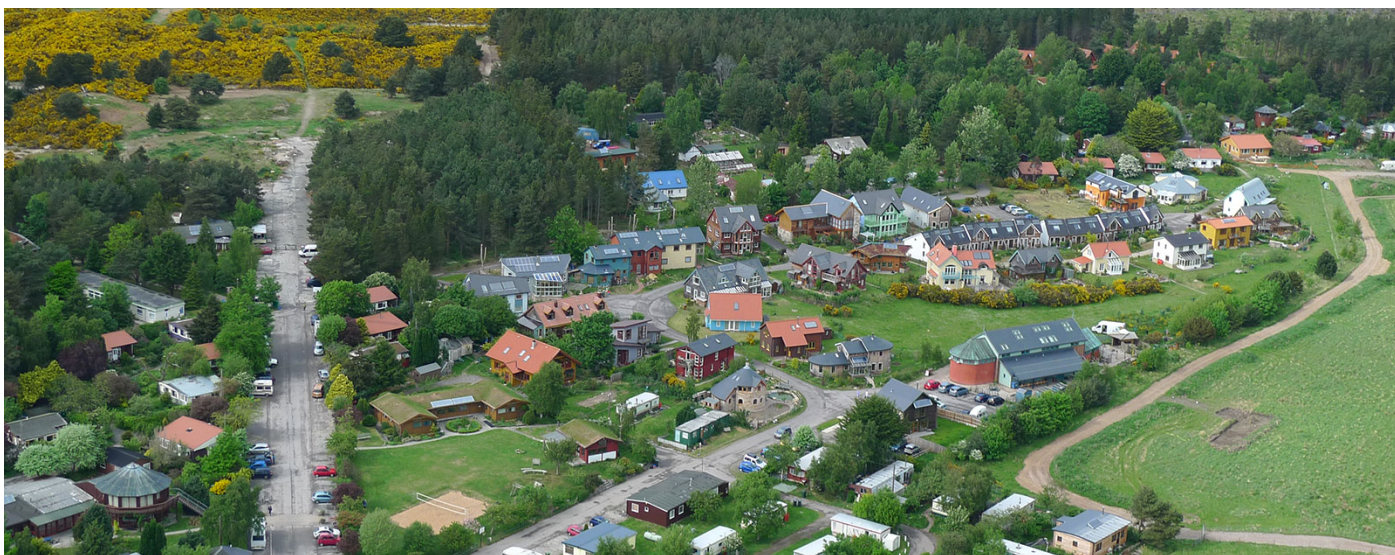
כקהילה בוגרת (58 שנה השנה!) המבנה החברתי שלנו מפותח היטב. רבים מהתוכניות והשירותים החברתיים שלנו מפוקחים על ידי הארגון הקהילתי שלנו, איגוד פינדהורן החדש (NFA) ומועברים על ידי מתנדבים. למעשה, הרוב המכריע של חברינו מתנדבים בתפקיד כלשהו, בין אם מדובר בשכנים המסייעים לשכנים, בקבוצות עבודה, או בתפקידים בוועדות שונות. בעצם כל התשתית שלנו בנויה על מתנדבים מתוך הקהילה.

כדי לתת מענה למצבי החירום שמביאה איתה המגיפה, מעגלי הטיפול באנשים, שבימי שגרה עסוקים במתן מענה לצורכיהם של חברי הקהילה הפגיעים ביותר (בין אם רפואיים, נפשיים או תמיכה בגיל השלישי), נותנים מענה לסיכון הבריאותי החמור שמביאה המגיפה לחברים אלו ועסוקים במחשבה כיצד להרחיב את הפעילות שלהם. אחת מנקודות החוזק שלנו בהתמודדות עם המשבר היא שלאחרונה שכרנו איש מקצוע מהמעגל הקהילתי טיפולי, כדי לתכנן את ההתמודדות הצפויה לנו עם התבגרות האוכלוסיה בשנים הקרובות. אחד הצעדים הראשונים היה הקמת קבוצת מתנדבים שנוסדה במיוחד כדי לתאם ולהגיב לאנשים הזקוקים לעזרה בקניות אוכל, איסוף תרופות, עזרה בהגעה לפגישות רפואיות וכו'. חלק מהאחריות של המתנדבים היא להיות נציגי שכונות ובתקשורת פנימית כדי שנוכל לדעת איך חברי הקהילה מתמודדים עם מצב החירום העולמי איתנו אנחנו מתמודדים. וצריך לציין שהלהקות הנוודות העירוניות שלנו, ממשיכות עם סיבוב ההופעות שלהם לכל שכונה ושומרות על מוראל גבוה (ממרחק בטוח) וממשיכות להעביר את המסר שלנו "בואו נידבק באהבה!"

הקהילה שלנו מנוהלת באמצעות ייצוג קולקטיבי. עם התבהרות ההשפעה של מגיפה זו, הוקמה קבוצה שהפגישה בין חברים שמובילים ארגונים מבוססי חברות או מחזיקים במומחיות ספציפית, לדיונים שבועיים ולהקמת קבוצות משימות לפי הצורך. אחת היוזמות היא אפליקציית מעקב אחר הנגיף שנועדה לעזור לנו למפות את המיקום של כל אחד מהקהילה שלנו הסובל מתסמינים ולפקח על התאוששותם. כל חשש הדורש התייחסות מעמיקה יותר מובא ל"מעגל שיתוף" המורכב מנציגים ממבחר ארגונים קהילתיים מרכזיים. קבוצה מוערכת זו הוקמה לפני כארבע שנים כחלק מתהליך השינוי בקהילה שלנו, ותפקידה לפקח על נושאים וסוגיות קהילתיות שעולות בחיי היום יום.

אנו מאמינים כי תכתיבי המגיפה של התרחקות גופנית הם מובנים ומקובלים (באופן זמני) על הקהילה, אולם התרחקות חברתית יכולה להיות אתגר אמיתי, במיוחד כאשר אנו חיים בקהילה שבה יש בדרך כלל המון קשר אישי. בתגובה, אימצנו טכנולוגיה כדרך להישאר מחוברים. הכל החל מצ'אטים ידידותיים, חינוך לילדים, מפגשים קבוצתיים, פגישות עסקיות ומפגשים קהילתיים מתקיימים ברשת. טיזא בוקר, צ'ק-אין ומדיטציות יומיות, זרנץ (זום לאנצ') ופגישות חברתיות שבועיות ומדיטציות של קהילה שלמה פעם בחודש, שובצו כולם בזום (תקשורת וידאו). בנוסף, מספר סדנאות ותוכניות מוצעות בנדיבות באופן מקוון, במחירים מוזלים או בחינם, במהלך תקופת הבידוד.

למרות כל התשתיות וההיענות הקהילתית שלנו, המציאות האנושית של תחושת בידוד, דיכאון או פחד, תחת איום ויראלי מסתורי ועולמי נוכחת מאוד. בין אם אתה חי באשכול דויר, כמשפחה, או לבד, תחושות של בדידות ואובדן שליטה משפיעות מאוד על כולנו. יוזמות שונות מתקיימות במטרה להעלות את המודעות ולעזור להקל על סבל כזה, החל משיחות חברתיות וייעוץ אישי ועד שיתוף מידע כללי. אמנם לא היו מקרים מאומתים של הדבקות בנגיף (ע"י בדיקה רפואית), אך חלק מחברינו חלו ונמצאים בשלבי החלמה שונים. ויש כאלה שמתאבלים על המרחק הכפוי מחברי משפחה וחברים. לכן, כמו אנשים בכל שאר העולם, אנו חיים עם הבלתי ידוע, אנו שומרים על עצמנו ועם זאת מודעים לפער הגדול באיכות החיים.

בין אם על ידי מזל עיוור או תובנה והדרכה באמת מעוררי השראה, החלטות שעשינו בעבר, כאלה שהתקבלו לפני זמן רב מאוד, משמשות אותנו היטב בזמן הנוכחי הזה. אנו ברי מזל שאנחנו חיים באזור מאוכלס בדלילות עם שיעורי התפרצות נמוכים יחסית ועם גישה מוכנה לחוף הים וליער לטיולים יומיים. יש לנו תוכנית מזון מקומי, שאותה אנו מגדילים עם הגינות הפרטיות שלנו. אבל הכי חשוב, אנחנו מרוויחים מכך שיש לנו אתוס חזק של קהילה.

רבים מחברי הקהילה שלנו לא רק נשארים מעודכנים, אלא פעילים ביוזמות מקומיות וגלובליות כדי להאט את התפשטות המגיפה. ישנם עובדי עולם שבינינו, שבמעקב אחר הדופק על המתרחש בעולם, מזכירים לנו לקיים מחשבות ותפילות חמלה עבור אלה ללא הזכויות והברכות שאנו חווים. תרומות אינטלקטואליות, כספיות ואנרגטיות ניתנות בתקווה לרפא את האנושות כשאנחנו מנווטות בזמנים חסרי תקדים אלה. מעולם לא היו המלים המסיימות של מסמך מטרת הקהילה השלמה שלנו נכונות יותר: "יחד אנו שואפים להיענות לקריאת העולם, לקריאת זמננו"

לוריין רץ-טהיאולו

בתפקיד הובלה, ניו פינדהורן אסוסיאיישן

העמדה שלי ב"עמותת פינדהורן החדשה" היא לעבוד לצד מועצה וולונטרית העוסקת בצרכים, בדאגות ובשאיפות של הקהילה שלנו. התפקיד המקצועי שלי הוא ייעוץ לעסקים קטנים ופיתוח קהילתי.

העובד הקתולי אמסטרדם, הולנד

אני לא כותב בשם הקהילה, אלא באופן אישי כפריץ. אני שם לב שיש לי בלב ובמוח מתח הולך וגדל בין הציות לכל האמצעים שנועדו למנוע סבל לבין הסבל שהאמצעים האלה גורמים בחיי החברה, הקהילה ובחיים האישיים שלי.

אני חושש שהסבל שהאמצעים האלה גורמים בחברה, מהמיקרו ועד הרמה הגלובלית, חמור בהרבה מאשר הסבל שגורם הוירוס.

כמובן, אנחנו צריכים להאיט את קצב התפשטות הוירוס. ברור. אבל באיזה מחיר?

במשק הבית ההולנדי הממוצע של 2.1 נפשות, אנשים חולים יכולים להסתובב בבית, להכין תה, לצפות בטלוויזיה ולשוחח עם השותף שלהם אחד על אחד. בקהילת 20 האנשים שלנו, אנשים עם סימפטומים חייבים להשאר בחדר שלהם. "בואו נהיה בטוחים, ונניח שזה קורונה". אנחנו עושים את הדברים קשים יותר עבורם אפילו מאשר לאנשים בחברה הכללית, שבה אדם יכול להסתובב בבית שלו כאשר הוא חולה.

אחרי ימים או שבועות, במקרה שלנו, כשאין להם יותר סימפטומים, מותר להם לחזור אל הקהילה. זו התנהלות קשה למדי, לטעמי. כלא הוא פחות קשה, עם אוויר, פנאי וחברה.

בהולנד אנחנו לא יכולים לדעת בודאות אם זו היתה קורונה, מכיוון שאין בהולנד בדיקות עבור אנשים עם חום וסימפטומים רגילים בלבד. הרעיון הנוכחי בקהילה הוא שכשאדם חדש חולה ויש לו סימפטומים שכוללים חום, כל שאר החברים לא יכולים לצאת מהבית, ואלה שעוברים בידוד לא מוגדרים כמחוסנים, בגלל שאומרים "בואו נהיה בטוחים ונניח שזה לא היתה קורונה", וגם הם צריכים להשאר בבית.

ב"משק בית רגיל", אני בודק את רשימת הסימפטומים ויודע אם חליתי בקורונה או שרק אולי, ואני מחליט אם אני מכריז על עצמי "מחוסן" או יותר בזהירות "עדיין לא". באופן דומה, קניית רכב או פלאפון גורמים סבל, ואפילו מוות לכוכב שלנו ולאנשים אחרים, אבל כל חבר/ת קהילה מחליט/ה בעצמו/ה אם לקנות אחד או לא. אני די בטוח שהיתה לי קורונה ולכן רואה בעצמי מחוסן. אם אני לא, ואני גורם נזק, זה עלי, ממש כמו כשאני מחזיק מכונית או פלאפון. כל הלחץ החברתי הזה ללכת לאופציה הבטוחה ביותר בכל מחיר, עושה אותי עצוב ועצבני.

בתחילת המגפה בהולנד ראש הממשלה והמדענים אמרו שהמטרה היא לבנות חסינות עדר של כ-60% ולנסות לשמור על האנשים הפגיעים מפני הסיכון. כשנגיע לחסינות עדר של 60%, לאנשים הפגיעים יש סיכוי טוב לחיות עד שיימצא חיסון.

הרחקנו את האנשים המבוגרים עם סוכרת מהבית. כל העשרים ויותר האחרים אינם בקבוצת סיכון.

אני אומר, בואו נתנהל כמשק בית רגיל, לא נמנע מלחלות בוירוס, נתרם לחסינות עדר של 60%, נהיה משפחה שבה החולה יכול להסתובב בבית והבריא יכול לשמור מרחק, אבל אם הם רוצים לנחם מישהו, כמו שאמא מנחמת את הילד החולה שלה, זה גם בסדר. וכשמישהו נרפא, בואו נניח שמדובר בקורונה, אחרי הכל – זו מגפה! ונשחרר את מי שכנראה כבר מחוסנים. הם סבלו מספיק מהוירוס, בואו לא נסבול אפילו יותר מאמצעי ההגנה.

כמו שיכולתם להבחין, יש די הרבה מתח בליבי. אני עדיין מבודד מהקהילה ושומע שהאחרים מסתדרים בסדר ונראים מרוצים עם הכללים האלה (למרות שאף אחד מהם לא היה עדיין בבידוד), המורל גבוה וגם הרבה דברים יפים קורים בגלל הקורונה, כך שהדעה שלי היא דעת מיעוט. היא בטוח מוטה, לא דווקא מייצגת את האמת המוחלטת, וקצת מרירה. אתם כנראה תשמעו ממני משהו אחר בעוד שבועיים או שלושה, מכיוון שהתובנות שלי ושל הקהילה מתפתחות, במיוחד בזמן המשבר הזה.

קהילה יכולה להגיע לאמת באמצעות שיחה והחלפת דעות, אבל קשה לשוחח כשאתה כבר לא פוגש אנשים, במטבח, במרפסת או בכנסייה, ובמפגשים אתה סגור מאחורי הדלת ויכול להשתתף רק באמצעות הטלפון, אבל לא יכול לראות ולעיתים קרובות בקושי יכול לשמוע את שאר המשתתפים בשיחה.

למזלי התברכתי לא רק בחדר אלא בדירה, שבה אני יכול לפגוש את אשתי ובני שגם הם היו חולים, ועם מרפסת ודלת, כך שאני יכול לצאת לגינה שאליה אף אחד לא מגיע, כך שלמרות שנדבקתי אני כנראה לא מהווה סיכון. אבל עבור הפליטים השותפים שלנו, לדמיין אותם נאלצים לציית לאמצעי בידוד כאלה, למרות שהפליטים הבריאים עצמם תומכים באמצעים האלה, נראה לי קשה מאוד לנשיאה.

ברודרהוף, בריטניה

פיטר מומזן

25 במרץ

מדהים כמה השתנה בארבעת השבועות שחלפו מאז הורדנו לדפוס את הגיליון האחרון של Plough. בימים הרחוקים ההם, נגיף הקורונה היה איום מרוחק שמרכזו בוואהאן, סין. עכשיו הוא עצר בפתאומיות את החיים הנורמליים מסביב לעולם, גובה את חייהם של אלפים, מאיים על מיליונים נוספים וזורע כאוס בכלכלה. כאן, בצפון מדינת ניו יורק, אני עובד מהבית בו משפחתי מבודדת את עצמה, על מנת להגן על המבוגרים והפגיעים שבמשק הבית-דורי שלנו.

הרבה השתנה בחיי היומיום שלנו; אבל באופן בסיסי יותר, שאלות של אמונה ופוליטיקה רק הפכו לבוערות יותר לאור המגיפה. הקרבה עצמית לטובת הטוב הכללי היא כבר לא רק סיסמה של קמפיינים פוליטיים: אלפי רופאים ואחיות מסכנים את חייהם כדי לבדוק אחרים ולטפל בהם. באורח פחות דרמטי אך לא פחות הכרחי, מאות מיליוני אזרחים פשוטים השהו את חייהם כדי לעזור להאט את התפשטות הנגיף. בעבור Plough, כמו בעבור מו"לים אחרים, המשבר מבשר על מציאות משתנה. כמו מרבית הארגונים ללא מטרות רווח במדינת ניו יורק, בשבוע שעבר קיבלנו הוראה לסגור את המשרד הראשי שלנו כחלק מהמאמצים להכלת הנגיף. למעשה, בשלב זה כבר החל רוב הצוות שלנו בעבודה מרוחק וחלקו יצא לחופש על מנת להיות עם המשפחה.

כבר בינואר, הרופאים בברודרהוף החלו לעקוב מקרוב אחר הידיעות אודות הנגיף. הקהילה שלנו בדרום קוריאא היתה הראשונה שהושפעה ישירות ע"י ההגבלות על טיסות לחו"ל בסוף פברואר, ואחריה גם הקהילה באוסטרליה. בארה"ב ובבריטניה, שם נמצאים מרבית חברי ברודרהוף, רבים מהם בקהילות המונות מאתיים או שלוש מאות איש, החלטנו להמנע מכל נסיעה שאינה הכרחית.

באותו הזמן, אנחנו – כמו שכנינו בציבור הרחב – ניהלנו דיונים ערים בעניין היתרונות והחסרונות של צעדים קיצוניים יותר להכלת הנגיף. סימן ההיכר של חיינו המשותפים, בהשראת הכנסייה המוקדמת (חוקים 2 ו-4), הוא עבודה משותפת באחוזה יומיומית. אנחנו נפגשים מדי יום לארוחות משותפות ולתפילה. בידוד עצמי ברמת המשפחה נראה כסותר את ייעודנו; זהו צעד שמעולם לא נקטנו במהלך מאה שנים של חיי קהילה.

למרות זאת, ב-12 במרץ החלטנו לפעול בהחלטיות על מנת להגן על המבוגרים והפגיעים שבינינו וכדי לתרום את חלקנו בעצירת המגיפה. סגרנו את בתי הספר שלנו, ביקשנו מכל חברי ברודרהוף להשאר בביתם והשהינו את כל ההתכנסויות הקהילתיות, בעודנו מנסים להמציא בזריזות דרכים חדשות לטפל ולדאוג אחד לשני. כאן בניו יורק עשינו אף יותר מכך – יצרנו קשר עם בעלי תפקידים מקומיים ומדינתיים על מנת להציע עזרה בהרחבת הקיבולת הרפואית, כדי להתמודד עם השלכות המגיפה באזורים בהם ישנן קהילות של ברודרהוף.

צעדי המנע שנקטו הקהילות שלנו אמנם קדמו להנחיות הרשמיות ועלו עליהן בחומרתן, אך המשבר הדגיש את התפקיד החיוני שסמכות ציבורית לגיטימית צריכה למלא בכל הקשור להגנה על החברה, ובמיוחד על החלקים הפגיעים בה.

מושל מדינת ניו יורק, אנדרו קומו, קרא לאחרונה לאזרחים להיות "מרוחקים חברתית, מחוברים רוחנית". אמנם אנחנו נשארים בבתנו, אך אנו ממשיכים להיות בקשר עם הקהילות הרחבות שמקיפות כל קהילת ברודרהוף. במקום ביקורי בית אצל שכנים נזקקים, הקמנו נקודות איסוף למזון ואנחנו מספקים עזרה נוספת ככל יכולתנו, בתיאום עם

הגורמים הממשלתיים. אף על פי שעסקי הייצור נפגעו קשות בעקבות סגירת בתי המלאכה שלנו וההשלכות הקשות של המגיפה על השוק, חלק מהמבנים שלנו עוברים התאמה מחדש לייצור מכשור רפואי הקשור לטיפול בנגיף. נוסף על כך, אנחנו ממשיכים לתמוך בעבודתם של ארגונים הומניטריים כגון Save the Children החיים תחת סגר אינם משעממים.

באשר למשפחתי שלי, למרות החדשות הקשות מכל כיוון, אני נהנה מנוכחותם בבית של שלושת ילדי בגילאי בית הספר, בימים אלה של תחילת האביב. בבקרים אנחנו מאלתרים משהו שמזכיר לימודים, אחר כך עובדים בחצר, יוצאים אל היער לצפות בציפורים, מאלפים את הכלב, מתקשרים לחברים מרחבי העולם המרותקים

גם הם לבית) קוראי Plough, האם כבר גיליתם את ההנאה שבשיחות טלפון. (יש לנו זמן משפחתי רב יותר, ואנחנו מתלבטים איך להרחיב את גן הירק והמטע שלנו, אולי לגדל כמה חזירים...

כמובן, בעבור רבים הזמן הזה הוא עגום בהרבה: לחווים בדידות בתוך הבידוד, לאלה שאיבדו את עבודתם, למתאבלים על יקיריהם או לניצבים בדד מול פני המוות. ובמהרה המשבר הזה עלול להיות קודר אף יותר. רק מבט לאחר יראה אם מדובר בתקופת ביניים קצרה וכואבת או בשינוי עמוק של התרבות האנושית. כך או כך, תקופת ההמתנה (שבועות? חודשים?) יכולה להוות כר פורה להתמקדות בשאלות הגדולות להן מוקדש מגזין זה: איך נוכל לחיות טוב ביחד? מה נותן לחיים משמעות? אנחנו ב Plough-מצפים להצטרף לחיפוש זה אחר הדברים החשובים באמת בחיים, יחד עם חברים מקרוב ומרחוק.

ואלסולילגארד, דנמרק

בקהילה בת 35 השנה בואלסולילגארד, התחלקנו למשפחות/זוגות, כדי שלא נתרועע בינינו כפי שאנחנו עושים בשגרה. כמה מהאנשים רואים בעצמם פגיעים יותר, היות שהם סובלים ממצבים רפואיים קודמים וכולנו בני למעלה מ-60. השהינו את הארוחות המשותפות ואת הפגישות, עד שדברים ישתנו. אני הרווקה היחידה פה, אז אני מבודדת יותר מאחרים, אבל שתיים מהנשים האחרות באו לבדוק שאני עדיין בחיים ועם אחת מהן אני יוצאת לרכב על אופניים. אנחנו מדברים אחד עם השני כשאנחנו נפגשים בחוץ – ממרחק. אני אחות במקצועי, אז אני יוצאת ופוגשת אנשים נוספים במסגרת עבודתי. אף אחד מאיתנו לא חלה עדיין. אולי זה יישאר כך.

דורטה גרינגמות' אאגארד

טווין אוקס – ארצות הברית

ולרי רנוויק

16.04.2020

בינתיים קומונת "טווין אוקס" מתגברת על וירוס הקורונה בצורה טובה יחסית. הצלחנו לבודד את עצמנו מהעולם החיצון. ביטלנו תכניות אירוח, אין כניסה לאורחים, ומותרות רק נסיעות הכרחיות מחוץ לחווה (נסיעות רפואיות, נסיעות עסקים חיוניות ונסיעות לקניית מזון).

עד כמה שידוע לנו, אין אף מקרה של מחלה, וכרגע אנחנו בבידוד כבר חודש ימים.

אנחנו מאפשרים כניסה לחווה בתנאי שנכנסים לבידוד שבועיים מראש. אולי זה יהווה בעיה בעתיד כי האורחים חיוניים לקהילה - אבל נחצה את הגשר הזה כשיגיע הזמן.

כרגע אנחנו מרוכזים בשמירה על הקהילה מפני הוירוס – היות ואנחנו שותפים בבתים, מטבחים וכו'. החברים הפגיעים ביותר נכנסו לבידוד נוסף באחד הבתים, ומביאים להם מזון לצורך בישול.

הכנו בית מיוחד לקראת בידוד נוסף בעתיד.

"מתכנני הקהילה (Community Planner) " וצוות הבריאות (7 אנשים) מתמודדים עם עניינים הקשורים להתנהגות הקהילה. הם נפגשים כל יום ומחליטים על נהלים.

חוץ מזה, החיים ממשיכים כרגיל. הייתי אומרת ש85% מהחיים שלנו נשארו כפי שהיו (עבודה בגינה, הכנת טופו וערסלים, בישול ואכילה בצוותא בחדר האוכל).

אנחנו לא שומרים מרחק אחד מהשני בתוך הקהילה אבל עדיין מגבילים כניסת אורחים ונסיעות העירה.

הייתי אומרת שצורת החיים שלנו מקלה עלינו – יש לנו מרחבים גדולים בטבע וגם תמיכה כלכלית של הקהילה.

ישנה אווירה טובה של "יחד",

ותקשורת טובה בתקופה הזאת. לפני המגפה חווינו ניתוק מסויים אחד מהשני, אבל בזמן האחרון, נקשרנו מאוד איש לרעהו. אולי נרגיש קושי כשנצטרך להחליט לפתוח את הקהילה מחדש.

חג "הראשון באפריל" (April Fools' Day) חל בתקופת הבידוד שלנו ויצאו כמה דפים הומוריסטים הקשורים למגפה. היות וכולנו בריאים – היה אפשר לצחוק קצת בלי לדאוג לרגישות של החברים. למשל, חבר אחד כתב שהוא מתכוון לחפור מנהרה מהעיר עד החווה. חבר אחר, שידוע לשמצה על ריבוי קשריו הזוגיים הציע להביא 7 אנשים לבנין האורחים, ושהם יקבלו הטבות כמו תקציב מוגדל וזכות לעבור למרחב של מישהו אחר!

דברים אלה תרמו רבות לאווירה קלילה וחלק מהחברים כמעט האמינו להם – הוכחה של בדיחה מוצלחת של "הראשון באפריל"!

קנה מידה למגיפה: פרספקטיבות של הקהילות

Communities Magazine

מאת אינדרה ווטרס

מאז הופעת נגיף הקורונה, קהילות ייעוד בעל רחבי העולם שואלות את עצמן: האם עלינו לסגור את שערינו ולהתבודד או שזה הזמן להפתח לעולם הרחב ולהדגים את דרך החיים שלנו דווקא בזמן הזה. באופן לא מפתיע, לכל קבוצה הייתה תגובה ייחודית משלה, החל מבידוד כמעט מוחלט מהחברה כולה ועד המשך קבלת פנים למבקרים וחברים חדשים.

מאז מרץ נאספו דיווחים מקהילות שהסתגלו למגיפה ברחבי העולם הודות למאמצים של "שולחן קהילות היעוד"

ICD, שבסיסה במכון יד טבנקין בישראל, (יורוטופיה) (מוציא לאור של מדריך הקהילות והמחצבים החקלאיים באירופה, שבסיסו בסיבן לינדן שבגרמניה) וב"קרן לקהילות יעוד" (FIC, שממוקמת בצפון אמריקה). (כשמציגים אותם יחד, דוחות אלה מראים מגמות רבות, כולל צעדים שבהן נוקטות רוב הקהילות בזמן הזה כמו ביטול אירועים ציבוריים, סגירת בתים משותפים והפחתת מספר המבקרים מבחוץ ועוד. (ישנם כמובן חריגים: "דנסינג ראביט" ברוטילדיי, מיזורי עדיין מקבל תושבים חדשים כל עוד הם מבודדים במשך שבועיים לפני שהם מצטרפים לתחום האקולוגי.)

רשימות של דוחות אלה מופיעות בדף "קהילות מגיבות לנגיף הקורונה" באתר ICD: <http://tinyurl.com/communitiescorona> רבים מהציטוטים הבאים נלקחו מהדיווחים הללו, שנאספו בתחילה על ידי מייקל וורפל למאמרו "קהילות והמגיפה" (ראו מדריך (eurotopia directory) על ידי אנטון מרקס עבור שולחן הקהילות לעלון C.A.L.L.

באופן טבעי, לעיתים קרובות יש חילוקי דעות באשר לאופן שבו קהילות צריכות להגיב לנגיף, כפי שמסביר MagnyEthique בצרפת:

"די קשה לקבוצה שלנו לשמוע כל שבוע בשיבות שלנו כמה שונה מרגישים החברים. ישנן שתי קבוצות מנוגדות: אלה שכבר גרים איתנו [...]. ואלה שעדיין אינם תושבים ועדיין גרים בחוץ, [...] שמביעים לעיתים קרובות את תסכולם מכך שהם לא מורשים להיות כאן איתנו".

כל קהילה חווה שפע של קונפליקטים מסוג זה; חבר מ- "נחברשפטליך ווהונן" בדורמגן מעיד כיצד הנגיף החמיר את כל הסוגיות הקבוצתיות, ולא רק את הנוגעים לנגיף: "אני שם לב שבנושאים שתמיד היה קשה לשוחח עליהם, חילוקי הדעות נעשים אפילו ברורים יותר ונראה שכולנו קצת פחות סבלניים".

דוגמה ראשונה לנושא אחד כזה הוא המקרה של פריץ מ"העובד הקתולי אמסטרדם", שבזמן כתיבת הדו"ח שלו התבודד עם משפחתו, אם כי לא מתוך רצון משלו. כפי שהוא מסביר, ההתמודדות שלהם עם חברים חולים / נגועים היא להגביל אותם לחדרים שלהם על מנת למנוע מהם גישה לאחד מהשטחים הציבוריים של המתקן. בעוד שפריץ אינו מרוצה מהכלל הזה, הוא יודע שאחרים בקהילה שלו חשים שהוא הכרחי. מצוקתו מעלה שאלה רלוונטיות נוספות לתנועת הקהילות: כיצד על קהילות לאזן בין צרכיו של האדם לבין צרכי הקבוצה? אף על פי שאין תשובה אוניברסאלית, החיפוש אחר תשובה לשאלה זו יכול להיות מאמץ פורה עבור אותן קהילות המוכנות לחפש, הם עשויים לפתח אמות וכללים לממשל עצמי, והחברים עשויים גם לגלות מה הם באמת רוצים מאורח החיים הקהילתי שלהם. לטוב ולרע, הנגיף אילץ את כל הקבוצות לדון כיצד לחיות ועל אילו עקרונות לחיות, מה שבדאי ישאר גם אחרי המגיפה הזו.

עבור כמה קהילות, הדיון הנחוץ הזה כבר בעיצומו, וכבר הביא לכמה שינויים חשובים. כדי לטפל בקשיים כשהם מתעוררים, אחד הכלים שקהילות רבות עושות הוא להרחיב את תחומי האחריות של גופי השלטון העצמי שלהם. פורג' קו-האוסנינג (בריטניה), קיבוץ עמיעד (ישראל) וגאנאס (ניו יורק העיר) כולם יצרו / הרחיבו את ועדות המשבר שלהן שהמיקוד הנוכחי שלהן הוא למנוע את התפשטות נגיף. כדברי תושב מה"ווייל יילו ספרינג" אוהיו אומר:

"החדשות הטובות הן שיש כעת הסכם כללי שהקהילה שלנו צריכה להעלות על כתב את הפרוטוקול של השיחות כדי להפוך את תהליך קבלת ההחלטות לברור יותר".

בשל התלאות שנגרמו על ידי הנגיף, קהילות רבות לוקחות זמן כדי להרהר במה שמהווה אורח חיים בריא ומספק - במילים אחרות, על מה שנמצא בליבה של תנועת הקהילות. עבור רבים, המגיפה הייתה שיחת השכמה לבעיות הרבות המתמשכות בעולם; לדוגמה, קהילת "קירשבלוטה" בגרמניה הביעה הזדהות עם פליטי העולם, עניים, רעבים, כלואים ואנשים אחרים בתנאים קשים יותר, אשר ללא ספק סובלים כעת יותר בגלל הנגיף. בנוסף, ישנה הכרה כללית בכח של להיות חלק מקהילה עם מעגל חברים קרוב, משפחה ושכנים. חבר ב- "סולנס הרטר" בדנמרק אומר, "זו ללא ספק תחושה מנחמת ומעצימה לעמוד יחד ולעבוד יחד בתקופה מיוחדת זו של משבר; כדי להשתמש בכישורים שיש לנו כדי לייצר שגרה בימים אלו ולהיות מסוגלים לדבר על הדברים ולמצוא ביטחון ופרספקטיבה בזמן הזה".

FOUNDATION FOR INTENTIONAL COMMUNITY

בכל מקום, חברי קהילות ייעוד מצאו דרכים להראות את מחויבותם זה לזה, החל ממסיבות יום הולדת בריחוק חברתי, למשחקים וירטואליים וכלה בגינון תכופ יותר (האחרון שבהם הופיע בהרבה קהילות מסביב לעולם כדרך לשחרור לחץ - הגיוני!).

לרוע המזל, בעוד שקהילה שמספקת מעגל חברתי אינטימי, יכולה לשמש רשת תמיכה במהלך המגיפה, היא גם עלולה להיות בעייתית בהתמודדות עם נגיף שקרבה חברתית מעלה את אפשרויות ההדבקה שלו. כפי שמציין אנטון מרקס, עורך ה- ICD וחבר מייסד בקיבוץ משעול, #ריחוק חברתי #נשארים בבית יכולים להיות מונחים סותרים. [...] הצד החברתי הוא הכי מבלבל, שבו הביחד-נס הכל-מקיף שלנו פועל נגדנו".

אם השהות בבית פירושה להיות בקרבה גדולה להרבה משפחות אחרות, הרי שהתרחקות חברתית קשה עוד יותר, והסיכויים להידבק בנגיף מוגברים. זה טיעון אחד בעד התרחקות זמנית. קבוצות רבות שהגיעו לאותה המסקנה שאנטון מעלה, החלו בשינויים בחיי היומיום שלהם: סגרו את חדריהן המשותפים, מתעקשים על מרחק של מטר וחצי אחת מהשניה, מינו אנשים ספציפיים

שיעזרו בסידורים שונים לחברי הקהילה ועברו לקיים ישיבות וירטואליות. חלקן, כמו "בירצ'ווד הול" בבריטניה, ביטלו את תהליך הקליטה עבור חברים פוטנציאליים.

חשוב לציין שלמרות שקהילות עשויות להיראות כמו צלחות פטרי להפצת הנגיף, למעשה אין כמעט הוכחות לכך. בסך הכל, קהילות מדווחות על מספר קטן מאוד של החברים שנדבקו בנגיף; אפילו גאנאס, קהילה שנמצאת בניו יורק, דיווחה על אפס מקרים של הדבקות בנגיף אחרי 12 באפריל.

בתקופה שאחרי המגפה, יהיה צורך להבין איך קהילות מעבירות הלאה את מה שלמדו מההתמודדות עם המגיפה, כאשר העולם יתאושש. המבנים הארגוניים שיושמו בהחלט ישמשו אותם היטב ביום שאחרי ועקרונות הליבה שלהם שעלו אל פני השטח בדרך ההתמודדות עם הנגיף, ייצרו זהות ברורה לקהילה בפרט ולתנועה בכלל. חיים בקהילה היא אלטרנטיבה לדרך החיים הרווחת היום בעולם אשר לא מצליחה לשרת את המיעוט ושומרות את האליטות הישנות בשלטון. במילותיו של חבר ב"אקו-וילג' לאס פורטס" בספרד: "וחשוב מכך, אנו חוקרים ומעריכים במלואם את המשמעות הסמויה של המצב, את 'המתנה' או הלמידה שהיא מציעה לנו: להגדיל את המאמץ לאוטונומיה אישית וקהילתית כדי לטפח את הקשר העמוק והיעיל ביותר עם המקום בו אנו חיים".

אינדרה ווטס היא עורכת הרכישות הבכירה של המגזין הספרותי, Open Ceilings, ומתפרסם בדיוויס בקליפורניה, ומתנדבת חדשה בקהילות.

קיבוץ משעול, ישראל

אנטון מרקס

29.3.2020

לפעמים #ריחוק חברתי ו-#נשאר בבית יכולים להיות מונחים סותרים.

השקעתי מחצית מחיי בהסרת דלת הכניסה של ביתי. בכוונה תחילה, ציר אחרי ציר. עכשיו אני צריך להתקין אותה בחזרה. אין לי מושג היכן למצוא אותה, וגם אילו היה לי, אני לא יודע איזה צד צריך להיות למעלה.

קיבלתי הודעות טקסט רבות שהביעו קנאה על כך שיש מסביבנו אנשים רבים, בשעה שאחרים נמצאים לבדם. יחד עם זאת, היות שאנשים רבים באים והולכים אל הבניין וממנו – אלה שעובדים בשירותי הבריאות והמשתתפים בעבודות ההתנדבות שלנו – על מנת לשמור על הפגיעים ביותר (ויש אצלנו מספר לא מבוטל של אנשים במצב רפואי המעמיד אותם בסיכון) וכדי להגן על האנשים מחוץ לקיבוץ עמם אנחנו עובדים, אנחנו צריכים להתרחק אחד מהשני, מה שמהווה אתגר אמיתי, מבחינה רגשית ומבחינה פרקטית.

לא, אני לא עומד לאבד את עבודתי, או את קורת הגג שמעל ראשי. כמובן שנספוג מהלומה כלכלית משמעותית, אבל כנראה שנתחיל להרגיש אותה רק בחודשים הקרובים. אני עצמי לא אכנע למחלה הזו ואיני צריך לדאוג להוריי וסביי, שכבר לא נמצאים עמנו.

החיים שבחרתי הם ניסיון לייצר תרופת נגד לקפיטליזם דורסני. אלטרנטיבה לחברה המשוסעת שאנו רואים סביבנו. שאיפה ליצור חברה שקוראת תיגר על הקבלה העיוורת של עוני, אלימות, גזענות וסקסיזם "ככה זה בחיים". זו אלטרנטיבה עבורנו, אבל גם עבור אלה שאנו פוגשים ועמם יוצרים מציאויות חדשות.

ופתאום הושלכנו אל תוך מצב של משבר חדש, לא מוכר ובלתי צפוי, שמאתגר אותנו מבחינה פיזית, מנטלית וכלכלית. אבל הפן החברתי הוא המבלבל ביותר, שם הביחד חובק הכל שלנו ממש פועל לרעתנו.

אני לא כותב את זה כדי לזכות באהדה, אלא כדי לחלוק את המורכבויות שבהשתייכות לקהילה ייעודית מאד וקרובה מאד, שבנוסף לוקחת אחריות על סביבתנו.

חוות קנטיקל, קליפורניה, ארצות הברית

מורגן ה. קורטיס

כקהילה משימתית עירונית הממוקדת בצדק חברתי וסביבתי, חברי הקהילה מסתובבים לעיתים קרובות בכל רחבי העיר והמדינה בשירות התנועות. בזמן ההסתגרות הביתית נוצר קסם ייחודי של היותנו כאן כולם יחד, מתכנסים לעיתים הרבה יותר תדירות ממה שנהגנו להיפגש, אוכלים יחד, מגדלים יותר מזון מאי פעם, מעבדים ומייצרים תרופות צמחיות, מחלקים אוכל, תרופות ומוצרים לשכנינו. כאן בחווה ערכנו ערב-מיקרופון פתוח, חגיגת פסח, טקס אבלות, מעגל גברים, הרבה פגישות על הסכמות ההתנהגות בהסגר ואפילו לידה של תינוק!

עבורי, במובנים רבים, יש הרגשה שהחיים עכשיו הרבה יותר דומים ל"חיי הכפר" שערגנו אליהם, מאשר בתקופות בהן לחצי המערכת מרחיקים אותנו מהם.

דורנאו הקואופרטיבית, גרמניה

אנחנו מבשלים לכולם ואז האוכל מועבר לבתים השונים שבהם אנחנו אוכלים יחד בקבוצות. אנחנו כבר לא מתכנסים מול חדר האוכל, כמו שנהגנו לעשות לפני המגיפה, בכדי ששאר חברי הכפר לא יחשבו שאנחנו מפירים את כללי הבידוד. אנחנו עדיין עוסקים בשאלה אם צריך להחשיב את הקואופרטיב כ"משק בית", כנראה שלא תהיה לנו תשובה בזמן הקרוב.

אנו ממשיכים במסגרות המשותפות לילדים. אני הסכמתי להדריך את הילדים בגיל בית הספר וכעת אני מלמד כל בוקר.

כשמגיעים אלינו אורחים אנו מוודאים שהם לא מגיעים מאזורי הסיכון שמדינת באו מציינת באתר האינטרנט שלהם. אם נצטרך זאת, נחתים את האורחים על חוזה התמחות.

הפעילות שלנו מתבצעת ללא שינויים משמעותיים. במשתלה מבקשים מהלקוחות לשמור על מרחק, ובמכירות אנו יכולים כרגע להציע רק כמויות קטנות של חומרי חיתוי ידיים ומשטחים מכיוון שסונט לא יכולה לעמוד בקצב הייצור.

באופן מפתיע, אנו רואים עלייה בבקשות לביקורים ותעסוקה. בשבועות האחרונים היו שש פניות, שזה גבוה במיוחד מבחינתנו ובאופן מפתיע, שלוש מהן היו רופאות.

קהילת אולד הול, אנגליה

דויד הודג'סון

במרץ 2020

פגישת הקורונה היומית עדיין בעיצומה. פספסתי את ההתחלה, התעמקתי בשיחה לזמן מה ואז יצאתי לקראת הסוף. אתעדכן בהחלטות כשהן יופצו. נראה שהנוכחות גבוהה, חברים יושבים ליד שולחנות שונים או נשענים לאורך הקירות על הפלטפורמה של המטבח המרכזי. יש כחמישה עשר או שישה עשר משתתפים, כולם מרוחקים זה מזה 2 מ'. כשמשתתפים נוספים הגיעו, המרחקים ביניהם הצטמצמו ולכן לא נשארתי הרבה. הנושאים על סדר היום היו סטנדרטיים. קניות משותפות, קניות פרטיות, מזומן והזמנות, מי יעשה מה ומה הדרך הטובה ביותר לצמצם למינימום את מספר היציאות מחוץ לשער אל הכפר ומעבר. אחר כך היו נושאים יותר ספציפיים. הנחיות הממשלה ורמת ההענות אליהן בהתחשב בכך שאנחנו יותר מ-50 איש שחולקים בית אחד גדול מאוד. הלחץ הכלכלי הגדל בצורך לשמור על אחזקת האחוזת. הפגישות היומיות האלה קורות כל יום עוד מלפני הסגר והן לא יסולאו בפז.

קיבוץ שדה בוקר, ישראל

אלישע צורגיל

הקהילה השיתופית שלנו, קיבוץ הכולל כ-480 נפש עם 30 משפחות צעירות וילדיהן במעמדות של "חבר חדש", חוו התאמה והתגייסות למען האחר בתוך הקיבוץ ובסביבה כדי לעבור את התקופה המאתגרת במינימום נזק כלכלי, בחוסן נפשי ובמורל גבוה כי יש על מי לסמוך.

אני מהוותיקים. עם חוה רעייתי מאז 1964 בקבוץ שלנו בנגב. כיום בן 74. תמיד חקלאי וכיום מוביל פרויקט של החזרת גידול פיסטוק לאיזור שלנו, נוסף לכרמי יין וזיתים לשמן ולמאכל. יש לי במשק 4 נכדים. בני הצעיר ורעייתו גם הם חברי הקבוץ.

בתקופת הסגר המלא, פעלו כל השרותים בהתאם למגבלות משרד הבריאות. גם עכשיו, עדיין אוכלים כל אחד בבית ולא בחדר האוכל. כל יום ניתן לקבל / לרכוש את הארוחה בחדר האוכל שעדיין סגור, ובכלבו בו עבדו הנעורים שלנו כל התקופה שבתי הספר היו סגורים.

המרפאה סיפקה את כל הטיפולים והתרופות במגבלות שנדרשו. משלוח הביתה או בתיבת הדואר. ההתייעצות והתור לרופאה ולאחיות הוצעה טלפונית. נוספה שמירה של צעירים מבני המשק בשער הראשי של הקיבוץ. כניסות אחרות ננעלו. ישיבות של

צוותים התנהלו בזום. ארועי התרבות היו כולם מושקעים בתוכן של טקסטים, שירים וכמובן מזון ושי לחג. וזה כלל פסח, מימונה, ערב יום השואה, ערב יום הזכרון ויום העצמאות. בחג האחרון במגבלת הקורונה - יום הולדת 68 לקיבוץ שלנו, שעלה להר הנגב למקום מבודד ללא כביש ב-15.5.1952, השמחה הגיעה לכל

בית בעזרת טרקטור ועגלה עם נגנים ובעזרת רכב חשמלי עם מערכת הגברה וחלוקת פירות, עוגות, גלידות ואפילו בקבוקי בירה קרה.

הצעירים במסכות הביאו את השי - לוח שנה מצולם ומשחק שולחן על תולדות היישוב לכל דלת כשהם עוטים מסיכה וכפפות.

דאגנו גם לשמור על ילדיהם של עובדים חיוניים כדי שיוכלו לצאת לעבודתם. יש 35 רכבים משותפים, אז ליד ארון המפתחות היו כפפות ואלכוהול לחיטוי וכאשר לקחתי רכב לנסיעה למרפאה האזורית, היתה לי הרגשה שאנחנו נוהגים באחריות ומצליחים לעמוד בכל הדרישות שהלכו והחמירו, הודות להבנה שלהיות ביחד זה כוח ולהתנדב זה צורך השעה.

כל פעם שנזקקתי לסכום כסף במזומן, פניה טלפונית לקופאי, הניבה מעטפה עם הסכום שבקשתי שנתנה לי ביד, כנגד חתימה בשעה שקבענו במשרד.

אני מרגיש שמגבלות הקורונה לימדו אותנו את היתרון המשמעותי שיש בקואופרציה ובשיתוף.

גאנאס, ניו-יורק, ארצות הברית

סוזן גרוסמן

12 באפריל 2020

עד כה היינו ברי מזל להדהים. אף אחד עוד לא אובחן כחולה ורק מעטים נדרשו להיכנס לבידוד.

אלה האמצעים שנקטנו עד כה:

- סביב 12 במרץ הקמנו "צוות קורונה" של שלושה אנשים (כולל אותי) לתאם את התנהלות הקהילה.

- החלטנו שלא לקבל מבקרים או דיירים חדשים.

- צוות תחזוקת הבית שלנו התחיל לחטא משטחים שנמצאים בשימוש לעיתים קרובות כגון ידיות של דלתות, חדרי שירותים, מטבחים.

- צוות הבישול שלנו החל להשתמש במסכות וכפפות בעת הכנת האוכל.

- אנחנו ממשיכים להגיש ארוחות ערב אך מעודדים אנשים ללבוש מסכות ולשמור על מרחק של 2 מ' זה מזו.

- שמנו סבון, חומרי חיטוי ומגבות נייר במטבחים וחדרי שירותים.

- שמנו שלטים המזכירים לאנשים לשטוף ידיים לפני האוכל. הפכנו להרגל נורמטיבי לשאול אנשים "האם שטפת ידיים?"

- אנחנו ממשיכים לקיים פגישות תכנון אבל האנשים יושבים במרחק של 2 מ' זה מזו ואנו מעודדים לבישת מסכות.

- יש לנו "צוות סיוע" לאנשים הנמצאים בבידוד.

- כל חבר שחוזר מארצות אחרות או מביקור במקום מרוחק נמצא בבידוד למשך שבועיים. צוות הסיוע אחראי למצוא אנשים שיביאו אוכל לאנשים שבבידוד, ישטפו את הכלים שלהם, יעשו להם כביסה וכו'.

- כל מי שמפתח תסמינים חשודים (שיעול, חום) מתבודד לשבוע לפחות או שלושה ימים לאחר שהתסמינים נעלמים (מנסינונו כ-10-14 יום). עד כה חמישה אנשים נאלצו להיות בבידוד כזה. רובם לא עשו בדיקת לאבחון קורונה. אחד שכן נבדק, נמצא שלילי לקורונה.

- בזמן הבידוד, אנשים הצטרפו לפגישות בשיחות זום (וכך גם אנשים נוספים שלא הרגישו בנוח להיפגש פנים אל פנים).

עדכון: 22 באפריל

שני חברים אובחנו כחיוביים. אחד סיים את הבידוד של 14 יום והשני עדיין בבידוד. כרגע הוא היחיד שבבידוד.

פורג'בנק קו-האוססינג, לנקסטר, אנגליה

אליסון קאהן

סגרנו את המרחב המשותף שלנו, את חדרי האורחים וחדרי הילדים. אזור הכביסה הקהילתי נשאר פתוח אבל הגדרנו פרוטוקולי התנהגות חדשים ושינינו את הגדרות המכונות כך שהתשלום ייעשה און-ליין ולא באסימונים. קנינו מכונת כביסה נוספת והתקנו אותה במקום נפרד לטובת שימוש של חברים בקבוצות סיכון (יש אצלנו שני חברים שזה סיכון גדול עבורם אם הם יחלו).

יש לנו חנות מכולת משלנו בה יש מוצרים יבשים, פירות וירקות טריים, אוכל קפוא, גבינות צמחוניות וטבעוניות, יוגורט וכו'. גם כאן, עדכנו את מערכת התשלום לתשלום און-ליין והגדרנו פרוטוקול (שטיפת ידיים, רק אדם אחד בחנות בכל רגע, שקילת סחורה בבית) על מנת לשמור על עצמנו. אנשים שעדיין הולכים לחנויות, קונים דברים לחברים אחרים ואם מישהו עושה הזמנה באינטרנט, הוא יזמין אנשים נוספים להצטרף להזמנה.

הקמנו "צוות קורונה" (שאני חברה בו) שנפגש בתדירות שבועית ומפרש כיצד יש לנהוג בהתאם להנחיות הממשלה בהתחשב בהסדרי המגורים יוצאי הדופן שלנו. אנחנו מנסים לשלב נדיבות ודאגה לרווחה בלי לוותר על בטיחות כערך עליון. מכיוון שזו שעת חירום, הפסקנו להשתמש בתהליך הרגיל של קבלת החלטות בקונצנזוס ובמקומו יצרנו מערכת בה מקבלים החלטה ואז יש לחברים שבוע לאתגר/ לשפר את ההחלטה. כמה מהאנשים מרגישים שאנחנו נהיים דיקטטורה אבל נראה שרוב האנשים מעריכים את הגישה.

אין לנו ארוחות משותפות אבל כמה מהאנשים מבשלים עבור שכנים שהבישול מאתגר עבורם. אנחנו מפרידים את התנהלות הבתים אם כי יש זוג או שניים שאיחדו את ההתנהלות שלהם. יש לנו מספר אנשים שנמצאים בקשר שוטף עם יחידים שגרים לבד כדי לוודא שהם בסדר ושייש להם מה שהם צריכים. יש לנו פגישות בזום ודי הרבה שיחות מרחוק עם אנשים ברחוב או בשטח שלנו. חגגנו מספר ימי הולדת, נפגשנו בגן של המרחב המשותף ושרנו שירי יום-הולדת ועשינו אירוע קח-תן שבו אנשים שמו פריטים שהם אינם זקוקים להם בחוץ ואנשים אחרים יכלו לקחת אותם. אנחנו ממציאים דרכים שונות על מנת לעשות דברים יחד. קיימנו אתמול את ישיבת הזום שלנו בשטח פתוח ו18 חברים השתתפו (מתוך 60).

גני פסיפיק קו-האוססינג, קולומביה הבריטית, קנדה

קתרין ג'יין הייזל

באופן כללי, שלומנו ממש טוב. ערכנו פגישות חירום ברגע שממשלת קולומביה הבריטית הודיעה על הגבלות הקורונה, בהתחלה בריחוק חברתי ולאחר מכן בתוכנית הזום. עקבנו אחרי המודל של קהילת הדיור המשותף של מיזורי ג'מייקה כמדריכים ליצירת פרוטוקולי התנהגות ועברנו את שלבים 1 עד 6 ככל שהמשבר החמיר. יש בקהילה שתי אחיות (רפואיות) שנתנו לנו הנחיות טובות לגבי חיטוי, ריחוק חברתי ומידע אחר שנזקקנו לו על מנת לשמור על חברי הקהילה שנמצאים בהגדרות הסיכון. יצרנו לוח זמנים לחיטוי כל נקודות המגע בבניין – ידיות של דלתות, מתגי אור, אינטרקום הכניסה, תיבת הדואר, כפתורי המעלית וכו'. הקמנו מערכת "חברים" כך שלכל הדיירים יהיה מישהו שהם יכולים להתקשר אליו אם הם זקוקים לעזרה. ארגנו מערכת של "משפחות חברות" כך שלכל הילדים יהיו חברים לשחק איתם ועדיין יוכלו לשמור על פרוטוקולי ההתנהגות. אפשרנו למשפחות עם ילדים שנאלצו לעבוד מהבית להשתמש בחלק מהמרחבים המשותפים כאזורי עבודה בתנאי שהם אחראים לחטא את האזורים לאחר כל שימוש בהם. היו מתחים. חלק מהחברים ביקרו את המאמצים של אחרים והאשימו אותם שאינם "לוקחים ברצינות" את המצב. אחד המדריכים שלנו שוחח איתם על מנת להבין את הדאגות ולחפש פתרון.

אנחנו ברי מזל בכך שאנו מתגוררים בשטח גדול – 4.37 דונם ומזג האוויר היה פשוט מקסים כך שאנשים יכלו לצאת החוצה כפי שהמליץ קצין הבריאות האזורי ולעשות הליכות, אימון גופני וגינון בלי להפר את כללי הריחוק החברתי. נהנינו גם ממדריכים חברתיים מקצועיים שהדריכו אותנו בחן והומור בזמנים קשים אלה. המשבר התחיל באווירה של פחד ולחץ אבל ככל שעבר הזמן, התרגלנו. אני מרגישה בעלת מזל גדול שזכיתי לחיות בקהילה תומכת כל כך בתקופה הפכפכה שכזו. זה מבשר טובות לעתיד.

קול

שולחן קהילות הייעוד

באתר שלנו כבר ביקרתם?

www.communa.org.il

